

Denne søgbare PDF-fil er downloadet fra min personlige hjemmeside www.ronlev.dk.

Det er tilladt at dele PDF-filen med andre, da der ikke er ophavsret til titlen.

Besøg www.ronlev.dk. Måske er der andre af mine flere tusinde artikler og scannede bøger, der har interesse.

Mange venlige hilsener

Claus Rønlev

Mindeord

ved

Thora Johansen

født Oldenburgs

Jordefærd i Svanninge

27. og 28. Maj 1900.

Fyens Stiftsbogtrykkeri (Dreyer).

Ordspr. 31, 25. Kraft og Hæder er hendes Klædebon, og
hun smiler ad den kommende Tid.

Paa en Krans fra troende Venner i Odense.

I Hjemmet

om Aftenen den 27. Maj.

(Efter Salmen: Som den gyldne Sol frembryder).

Det er i Dag 46 Aar siden, at hun, vor dyrebare Husmoder, gav mig sit Hjerte og sin Tro. Aaret efter, den 19de Oktober 1855, blev hun min Hustru. Da »var hun saa ung, og saa yndig saa hun ud«, og dog, som den gode Vin bliver ædlere, alt som den bliver ældre, saaledes blev ogsaa hun yndigere og elskeligere med Aarene — saa vidt jeg skønner, alleryndigst og elskeligst i Guds og hans helliges Øjne, da hun stred sin sidste Strid. Derfor »skulle hendes Sønner staa op og prise hende, og hendes Husbonde med dem rose hende: Ynde er bedragelig, og Skønhed forfængelig, men en Kvinde i Herrens Frygt skal roses«.

Ja, fordi hun, alt som hun ældedes, fik altid dybere Rodfæste paa Troens Klippe, derfor aabenbares altid rigere i hendes Liv den Skønhed, som Apostelen kalder »Hjertets skjulte Menneske i en sagtmodig og stille Aands uforkrænelige Væsen«, og derfor teede Herrens Kraft sig allermægtigst i hendes Skrøbelighed paa hendes vaandefulde

Dødsleje. Det var ved Guds Naade, at hun vandt frem til at blive den sande og sunde Natur, den dybe og ædle Personlighed, den ærlige Sjæl, den ømme og trofaste Kvinde, som vi have saa usigelig meget at takke for. Hvor ofte har jeg ikke under de vanskelige Forhold, ja de Trængselskaar, vi have gennemstridt med hinanden, maattet beundre hendes fine kvindelige Følelse og sikre Takt, hendes ualmindelige Evne til at bedømme baade Personer og Forhold, hendes kærlige Omsigt, hendes Raadsnarhed og hendes stille, faste Mod i Farens Stund. Hun blev min stadige Raadgiver; jeg har i mange Aar saare sjælden ladet noget trykke uden først at være bleven enig med hende baade om Indholdet og Formen, og jeg har ikke haft Grund til at fortryde det.

Og hvor var hun øm og inderlig og trofast i sin Kærlighed! Derom ville I, alle vore kære Børn, med mig kunne vidne, og derom tale mylrende Minder til vort Hjerte. Hvilken dyb Forstaaelse mødte vi ikke altid hos hende, og hvad vi betroede hende, laa i hendes Hjerte som i et dirkefrit Gemme. Mens hun altid tænkte kærligt og hensynsfuldt paa os andre, hvor lidt Hensyn tog hun saa dog ikke altid til sig selv! Hvor trofast hun bevarede sine kære, baade levende og døde, i sit Hjerte og fredede om sine Minder om dem, derom bære hendes Gemmer mangfoldigt Vidnesbyrd. Alt dette gælder dog ingenlunde blot om hendes nærmeste efter Kødet, nej, mange, mange Venner og Veninder, ældre og yngre, bære Vidnesbyrd om, at de have mødt den samme Kærlighed hos hende. Hvor trofast hun var i sin Kærlighed til vore Brødre og Søstre hinsides Grænsepælene, derom aflagde hun et talende Vidnesbyrd midt i sine svære Lidelser paa Dødslejet. En Kvinde derovre havde sendt mig en Anmodning om inden 1. Maj at skrive et Indlæg til de danske Blade imod at

berøve danske Børn Religionsundervisningen paa deres Modersmaal. Da min Hustru saa blev dødssyg, faldt det mig svært at gøre det, men ifølge hendes Opmuntring tog jeg mig dog sammen og fik det skrevet.

Den Forandring foregik der dog i Aarenes Løb i Henseende til hendes Kærlighed, at hun mere og mere fik Herren med ind i alle sine Kærlighedsforhold. Derfor glædede hun sig altid mere netop ved dem, med hvem hun ret kunde dele Tro, Haab og Kærlighed i Kristus, og derfor laa det hende stedse inderligere paa Hjerte at blive ét Hjerte og én Sjæl i Herren med alle dem, hun elskede, og derfor blev det hende saa tung en Sorg, naar der var nogen af dem, med hvem det ikke var saa. Og derfor glædede hendes Hjerte sig, naar de unge her i Sognet flokkedes til opbyggeligt Møde her i Præstegaarden, og naar Herrens Venner fra hele Omegnen flokkedes i Skare til Møde i Kirken og den smukke Præstegaardshave. Og derfor samlede hele hendes Hjertes rige Kærlighed sig nu paa det sidste, saa inderligt og saa rørende om Ham, som er al sand og hellig Kærligheds Kilde, og om det ene fornødne. Som det var hendes egen store, uskrømtede Glæde at vide sig favnet af sin Frelsers Kærlighed og snart at skulle havne hos Ham i Uforkrænkelighed, saaledes var det under hele hendes smertelige Dødsleje hendes rige Trøst ved Tanken om den nær forestaaende Skilsmisse at have overgivet alle os, som hun havde kær, til hans underfulde Barmhertighed og trofaste Naade. Da der en Dag blev ytret Bekymring for, hvorledes jeg skulde kunne bære et saa stort Tab, svarede hun smilende: »O, I blinde! skulde Herren ikke kunne sørge for sin gamle Tjener, fordi jeg gaar bort!«

Hun er nu gaet ind til Hvilen under Guds Kærligheds Vinger. Det er min faste Tro. For os vil det blive

et stort Savn. Men dele vi hendes Tro, Haab og Kærlighed, saa ere vi dog kun udvortes og kun en liden Stund skilte fra hende. Vi kunne vedblive at være ét Hjerte og én Sjæl med hende i Herren og kunne glæde os til et saligt Gensyn hos Ham. Hvad mig angaar, da er det mit Haab, at Sorgen og Savnet vil hjælpe mig til at øse dybere og rigere af Guds Naades udtømmelige Væld, og for Eder, mine kære Børn, er det min inderligste Bøn, at Eders dyrebare Moders Minde og ikke mindst hendes velsignede Afsked herfra maa blive Eder en mægtig Hjælp til at søge ind under *Hans* Kærligheds Vingør, som har gjort sin Naade saa stor imod hende, og som nu har taget hende hjem til sit for at bevare hende til et saligt Samliv med alle dem, der i Aand og Sandhed høre Ham til. Og hvad alle Eder angaar, I kære Venner! som dele vor Kærlighed til hende, er det mit Haab og min Bøn i Jesu Navn, at hendes Minde ogsaa maa blive Eder til sand Velsignelse efter Skjaldens Ord: »Mindet lader som ingen Ting, er dog et lønligt Kildespring«. Amen.

(Derefter Salmen: Under dine Vingers Skygge.

I Kirken

den 28. Maj.

(Efter Salmen: Engel, hvor jeg har dig kær).

Der er sagt, at den bedste Ligprædiken er bleven holdt af den hedenske Høvedsmand, som ved Korset paa Golgatha udbrod: »Sandelig, denne var et retfærdigt Menneske og Guds Søn!« Jeg vilde heller sige, at det var Herren selv, der holdt denne Prædiken, og holdt den saaledes, at selv den hedenske Høvedsmand nødtes til dybt greben at sande den. Under min mangeaarige Præstegerning har jeg, og endda ikke saa sjeldent, ogsaa oftere her i Svaninge Sogn, været saa heldig stillet, at Herren i troende Menneskers Liv og ved deres Dødsleje selv havde holdt en saadan Prædiken for os, at jeg kun havde — lig hin Høvedsmand — at give Gud Æren og at sande Herrens eget Vidnesbyrd. Og, Gud være lovet, paa en lignende Maade er jeg stillet her ved min kære Hustrus Baare. Det skal da heller ingenlunde være en Lovtale over hende, men en skyldig og oprigtig Tak til Herren for hans underfulde Naade imod hende og os, som have hende af Hjer tet kær.

Det var igaar 46 Aar, siden hun, i sit attende Aar, gav mig sit Hjertes Ja og blev min Fæstemø. Før jeg bad hende derom, havde jeg bedt Herren om i hende at skænke mig en Hustru, med hvem jeg til sand Velsignelse kunde gaa Haand i Haand i hans Tjeneste. Naar jeg nu efter de mange Aars Forløb skuer tilbage, maa jeg undrende bekende, at Herren har opfyldt min Bøn langt over, hvad jeg den Gang kunde tænke mig eller fatte.

Den kongelige Salmist beder for Herrens Folk: »at vore Døtre maa være som Hjørnepiller, hugne ud i Tempelstil«, en Bøn, som jeg ofte, naar jeg bad for vor kvindelige Ungdom, har gjort til min. Jeg skylder Herren det Vidnesbyrd, at han netop med Hensyn til min unge Brud har opfyldt denne Bøn saaledes, at jeg af hele min Sjæl maa takke ham, saa ofte jeg dvæler ved Mindet om, hvorledes han gennem Glæde og Sorg, gennem blide Medbørsdage og svare Trængselstider, i Helligaandens Skole, som er Korssets Skole, har opdraget og udviklet hende til en saadan »Hjørnepille i Tempelstil«.

Under hendes lange Smerteleje, — langt navnlig i den Betydning, at »trange Tider langsomt skrider«, — var der én Ting, hun gentagne Gange indtrængende paalagde mig, nemlig dette, at jeg i hendes Navn skulde bede Menigheden om Forladelse, fordi hun har været saa lidt for den af, hvad hun burde have været. Hun var, som I vide, der kende hende nøjere, en altfor gennemsand Personlighed til at sige sligt som en Talemaade. Det var hendes Hjertens Mening, og jeg opfylder herved hendes Begæring, og jeg gør det saa meget heller, som jeg selv føler inderlig Trang til, i Forbindelse dermed, i mit Ansigts Blusel, at bede baade Gud og hans Menighed om Tilgivelse for alt, hvad jeg syndige og skrøbelige Menneske i min seks og firtiaarige Præstevirksomhed har forsyndet mig og forsømt.

Men jeg skylder Herren og min Hustrus Minde tillige at tilføje, at for saa vidt det alligevel af Guds Naade er bleven mig givet at være nogen af Herrens døbte til Velsignelse, da staar dette i den inderligste Forbindelse med, at Herren i hende har givet mig en trofast Medhjælp, der baade i vort Hjem og i Menigheden i Aand og Sandhed har været mig som en »Hjørnepille i Tempelstil«, paa en Gang en Prydelse for Huset og en stille Magt i Huset, en af de Kvinder, der bære deres Byrde saa stille og løse deres Livsopgave saa stilfærdig, at deres Betydning kun fattes af dem, der baade have en aaben Sans for den ægte Kvindelighed, for »det Hjertets skjulte Menneske, som er meget kosteligt for Gud«, og som derhos have det Held at vinde deres Fortrolighed. Hvad en Præstekone af den Slags er, ikke blot for sit Hjem, men ogsaa for Herrens Menighed, det véd tilfulde kun *Han*, som skænkede mig en saadan Hustru; dog véd jeg, at baade vore Børn og vore Slægtninge og mange troende Venner have æret og elsket hende som en saadan »Hjørnepille i Tempelstil«, og derfor, ligesom jeg, dybt ville savne hende.

Dog »Herren gav, Herren tog, Herrens Navn være lovet!« Og det skal særlig fremhæves, til Herrens Ære, at netop ved hendes Dødsleje har Han holdt os en Prædiken, som bør være alle os, som der gik ind og ud, en uvurderlig Hjælp til at faa selve det store Savn forvandlet til en endnu større Velsignelse.

Lige fra Natten mellem 1ste og 2den Paaskedag, da hun pludselig blev saa heftig syg, stod det saaledes for hende, at det var Bud fra Herren, at hun nu vilde blive hjemkaldt, og det er min Tro, at de Tegn til Bedring, som, takket være Lægernes kærlige, dygtige og ihærdige Bestræbelser, under Sygdommens Gang hos os andre vakte noget Haab om Helbredelse, aldeles ikke forandrede hendes

Opfattelse i saa Henseende. Det viste sig da ogsaa, at hun ved Guds Naade var saa moden til Høsten, saa rejsefærdig som faa.

Da hun saa, hvor svært vi alle havde ved at slippe Haabet om hendes Helbredelse, sagde hun en Aftenstund til mig: »Du véd, at vi altid have plejet at udtale os aabent og ærligt for hinanden. Jeg vil derfor heller ikke skjule for dig, at jeg føler, at dette bliver min Død. Jeg har oftere været meget syg, men aldrig haft den Følelse før. Jeg tror fuldt og fast, at Herren nu vil tage mig hjem til sit; og jeg er glad derover og takker Ham af Hjertet derfor. Ja, er det dog ikke forunderligt: der er ikke en eneste Sorg, ikke en eneste Bekymring, ikke en eneste af alle mine Synder, der trykker eller ængster mig mere. Herren har taget det altsammen bort fra mig. Og Skilsmis- sion — den er jo dog kun som et Øjeblik, saa samles vi ved Guds Naade igen, og jeg er vis paa, at Herren vil trøste dig, sin gamle Tjener, med den samme Trøst, hvor- med Han har sendt dig til saa mange andre«. Da der faa Dage efter ved en heldig udført Operation virkelig syntes at dæmre en Mulighed for Helbredelse, og jeg i den Anledning ytrede, at det syntes, som Herren beredte den skønne Præstegaardshave til en festlig Modtagelse af hende, svarede hun med sit mildeste Smil: »Der bliver langt skønnere deroppe«.

Det var heller ikke vanskeligt at skønne, at naar hun i saa høj Grad bevarede sin Aandskraft, endskønt hun i mere end fem Uger saa godt som ingen legemlig Næring kunde tage til sig, saa var det fordi hun styrkedes i sit indvortes Menneske ved at øse af Daabens og Nadverens Naade, Bønnen i Jesu Navn og Herrens Velsignelse, lige- som det var hendes stadige Ønske og Husvælelse at lytte til saadanne Salmetoner, som i Aftes genlød i Hjemmet og

i Dag genlyde her i Kirken over hendes Baare. Da hendes legemlige Kræfter næsten helt vare udtømte, hviskede hun en Morgen tidlig til vor trofaste Menighedsdiakonisse, at hun nu trængte til en Julesalme, og da hun spurgte, hvilken hun ønskede, hviskede hun: »Lovet være du, Jesu Krist«. Det blev saa hendes Afskedssang, inden Herren førte hende »op fra Skyggedal hjem til sin lyse Kongesal«.

Om Formiddagen den 23. Maj indslumrede hun, uden nogen Dødskamp, stille og mildt som Barnet ved sin Moders Bryst. Hun var under hele sit lange Sygeleje, saavel herhjemme som derude paa Sygehuset, omgivet af saa megen Kærlighed fra alle Sider, at jeg stedse vil mindes det med inderlig Tak baade til Gud og Mennesker. Men, Gud være lovet, alle vi, som færdedes ved hendes Dødsleje, fik ogsaa der af hende en skøn og uforglemmelig Stadfæstelse af Skjaldens Ord, der ogsaa efter hendes Ønske blev sunget for hende paa det sidste:

Sjunge og kvæde,
græde af Glæde
maa hvem der hviler i Frelserens Favn,
føler sig trøstet,
finder i Brystet
Naade for Naade og Bod for alt Savn.

Smilende døje
Trængsel og Møje,
juble v ~~o~~ Korset i Frelserens Spor,
det efterhaanden
lærer os Aanden,
giver os Forsmag af Himlen paa Jord.

J. Johansen.

(Derefter Salmen: Klynke og klage.)

»*Fromme, stærke Kvinder, det er Danmarks Maal!*« sang en af vore Digtere i den store Kvides Tid for vort Fædreland. Jeg minder om dette Ord her i Dag, fordi den afdøde Danmarks Datter, om hvis Baare vi ere forsamlede, naaede nær op mod dette Maal, helt til Maalet naas der jo aldrig i denne Syndens Verden.

Hun havde den store Lykke at opvokse under hellig Omgivelse. Fra hendes Barndomshjem i den stille Landsbypræstegaard paa Sjælland tonede hellige, herlige Sange ud over »Danmark dejligst Vang og Vænge«, som aldrig ville blive glemte i den danske Menighed og aldrig ville forstumme i de danske Kirker, Sange om »Sukket«, som »gennem Verden gaar« og som hverken »Latter eller Larm« kan dæmpe, om »den Livsens Kilde«, som udsprang paa Golgatha fra Jesu Vunder og som »udtømmes intet Aar«, om de »dybe, stille, stærke milde Guddomsord fra Himmelhavn«. Og hvad den fromme Fader sang, fandt Genklang i Datterens Hjerte. Tidligt lyttede hun til »Sukket« og lærte at forstaa den dybe Grund, hvorfra det fremstiger, Synden, Fordærvelses Afgrunden i Menneskehjertet, tidligt øste hun Naade, Fred og Glæde af »Livsens Kilde«, og »de dybe, stille Guddomsord« vare hendes Fryd og Trøst. En god Ven af hende sagde forleden Dag om hende, at »hun vandrede for Guds Ansigt«, og jeg, som har kendt hende saa længe og set hende under Omskiftelser og i forskellige Kaar, kan stadfæste dette Vidnesbyrd. Hele hendes Færd og Væsen, al hendes Tale bar Præg af, at hun levede med den alvidende Gud for Øje, i hans Ords Lys, hvilende i hans Forsyns Favn og i Bønnens Samfund med ham som

med en kærlig og trofast Fader i Kristus Jesus vor Herre. Derfor var der noget saa velgørende og beroligende ved hendes Nærværelse, derfor var hun god at gæste, derfor var hun saa kær en Gæst hos alle sine Venner.

Fordi den afdøde var *from*, var hun *stærk*; alt andet, hvad menneskelig Styrke kan hvile paa end Fromheden, som grunder i Jesu Kristi Tro, er jo ogsaa »Piller af Sne«, der smelte hen og flyde væk i Hast, ja som Avner og Aske, der blæses bort af Vejr og Vind, flygtigt og ubestændigt. Et Menneskes Styrke prøves *i Strid* og *under Byrde*.

Man har med Rette sagt, at »Livet er standende *Strid*«. Denne Verden er »vildsom og urolig« for Guds Børn, fordi »Ondskabens aandelige Hær under Himlen« er saa talrig, saa mægtig, saa snedig, og fordi denne Hær har en allieret i deres eget syndefulde Hjerte. Hvis nu nogen havde sagt til hende, at hun var »stærk« i denne Strid, da vilde hun, som var en grunddymyg Kvinde, have sagt: »Ak! nej, ak nej«, og bekendt med Salmen: »Jeg véd og ikke Tal paa mine Fejl og mine Fald, de dunkle med de klare«. Men hvad hun ikke havde taalt, endsige tilladt, at der blev sagt *til* hende, det tør jeg nu sige *om* hende, og mange ville sige det med mig, at hun var *stærk* i denne Strid, at hun paa en mærkelig Maade evnede at holde, hvad der var usandt og urent, falskt og ondt borte fra sig. Det var ikke af sig selv, hun evnede det, og det siges ikke til hendes Berømmelse; men det var af Guds Naade, ved Guds Kraft, og siges til Guds Ære!

Men ved Siden af den store Fælleskamp mod det onde, de onde, den onde, har hvert Guds Barn sine særlige Kampe. Og den afdøde har været inde i en Strid, som jeg ikke kan tie om i denne Stund, paa dette Sted, men maa og vil tale højt om. Den Strid stod i Danmarks

Smertensland, i Blodets og Taarernes, Lidelsernes og Længslernes Land histovre paa den anden Side af Bæltet, Striden mod den bitre, hadske Fjende, som med Vold og Magt vil rive Modersmaalet ud af danske Børns Mund og Fædrelandskærligheden ud af danske Børns Hjerter. Naar hendes Ægtefælle, min gamle Ven og Medstrider ogsaa i denne Kamp, saa trofast og ihærdigt har kunnet holde ud i Striden for Danskheden, da tør jeg nok sige, at han, næst Gud, heri har haft sin største Støtte i Hustruen, som stod „*stærk*“ ved hans Side, holdt hans Mod oppe, naar det saa sort og truende ud, og skød ham gode Raad i Sinde, naar der var Vanskeligheder i Vejen.

Jeg sagde før, at Menneskets Styrke prøves ikke blot i Strid, men *under Byrde*, og der er meget tungt at bære her i denne Tilværelse, om hvilken der er bleven sunget med Sandhed:

»Paa Jorden gives der Sorger nok,
de gaa os langsomt forbi,
en enkelt fik faa, de fleste en Flok,
og ingen gik ganske fri.«

Vistnok kan det siges om den afdøde, at hun i det hele taget har haft, hvad man kalder et lykkeligt Liv, og ikke har været af dem, som have haft den største »Flok« af Sorger; Gud tog paa hende med blød Haand. Alligevel har ogsaa hun haft sine Sorger og gennemgaaet tunge Tider. Men vi, der have set hende i saadanne Sorger, under saadanne Tider, mindes, at hun ogsaa da var *stærk* af Guds Naade, ved Guds Kraft og til Guds Ære, og »fandt en Trøst, naar Byrden tungest laa«, fordi hun søgte den paa det rette Sted og ad rette Vej.

Den afdødes Styrke til at bære holdt ud til det sidste,

ja fremtraadte da i et klarere Lys end nogen Sinde før. Hendes Sygeseng blev jo ret egentlig en Sejersseng, paa hvilken hun havde det, som den hellige Sanger Asaph beskriver det, naar han siger: »Forsmægter mit Kød og mit Hjerte, saa er Gud mit Hjertes Klippe og min Del evindeligt«. Hendes »Kød forsmægtede« i store Smerter, under megen Møje og mangfoldige Lidelser, som varede længe. Og Hjertet har vel ogsaa af og til »forsmægtet« og uroligt spurgt: »Hvor længe?« Men det var kun forbigaaende og umærkeligt for andre, fordi Gud var hendes »Hjertes Klippe«, der stod fast og ikke veg fra hende, saa hun altid kunde finde Hvile hos ham, der er fast, som Klippen, der trodser Stormens Slag og Bølgens Brus, men hvis Favn er blød som Moderfavnen for det grædende Barn, og fordi den samme Gud, som var hendes Trøst i Timeligheden, var hendes »evige Del«, hos hvem hun vidste, at der var godt i Vente for hende, saa hun havde det bedste tilbage. Og nu, hun er taget bort fra sin jordiske Del, har hun faaet sin himmelske Del, hvor alt er godt og alle ere gode! For dette Haab, som gennemlyser Sorgens Nat, og for, at al hendes Strid er omme, alle hendes Byrder afvæltede, ville vi hjertelig takke vor Gud og Fader i Jesu Navn!

Men vende vi vort Blik fra hendes himmelske »Del« til den jordiske »Del«, hun har efterladt, søge vore Tanker til det hyggelige Hjem dernede i Dalen med de dejlige Naturomgivelser, hvor hun var »Livet i Huset«, og som hun ved Guds Hjælp gjorde til et Sted, hvor der var godt at være, da føle vi, hvor underlig tomt der vil blive, især da for hendes alderstegne Husbond og Børn, hvem hun var en elskelig og elsket Hustru og Moder, og for hvem hun i saa mange Maader var saa saare meget. Deres Øjne ville savne hendes skønne Skikkelse, deres Øren ville for-

gæves lytte efter hendes kærlige Stemme. De kunne ikke mere, som før saa ofte, ty til hende om Raad og Trøst. Vi ville befale dem i hendes og deres og vor Guds mægtige og milde Haand, vi ville bede ham lade Enkemanden erfare, hvad der er bleven sagt, at

»— enhver,
Gud sætter ene,
Han selv er mere nær«.

Vi ville bede for de moderløse Børn, at de ret maa mærke, hvad Profeten siger i Herrens Navn: »Som en Moder trøster sit Barn, saaledes vil jeg trøste Eder«. Ja! Du »Taalmodighedens og Trøstens Gud«, trøst de sørgende med Din Trøst, at de maa være taalmodige, at Sorgen og Savnet maa mildnes for dem! Vær og bliv Deres »Hjerters Klippe og Del evindelig«, og vor, saa mange, som bede derom i Din Søns, vor Frelsens Jesu Navn! Amen!

A. C. L. Grove-Rasmussen.

(Derefter Salmen: Som Dug paa slagne Enge, og medens Kisten bares ud: O Gud ske Lov, det hjemad gaar.)

1854

1867

1896

THORA JOHANSEN, F. OLDENBURG

· f. $\frac{15}{12}$ 1836, d. $\frac{23}{5}$ 1900

VED MR. PASTOR

J. JOHANSEN'S OG FRUES

Solubryllupstest

den 19. Oktober 1880.

Trykt hos C. K. Thillerup, Flensborg.

Mel.: „Det er saa dejligt at følges ad etc.“

*Det er saa dejligt at flette ind
Sølvkransens Blad i ravnsorte Lokker,
Der fyldig vifte om varmen Kind,
Mens Børneskaren ved Knæ sig flokker!
Da er det Gammen
At sidde sammen,
At sidde sammen
Ved Arneflammen
Med kjærligt Sind!*

*Da er det dejligt at favnes fast
Af Vennehjerner og Vennearme,
At hilses glad af hvert Øjekast
Og føle Trykket af Hænder varme,
At se og vide
Af Blikke blide,
Af Blikke blide
Fra hver en Side,
At Baand ej brast.*

*Og herligt, naar fra hvert Sølvblad
Et Minde straalere fra svundne Dage,
Naar Tanken iler tilbage glad
Og atter vender foruden Klage,
Hvor alt sig 'drejer
Om Kamp og Sejer,
Og Kamp og Sejer —
Af dem, som vejer —
Tro fulgtes ad;*

*Naar Takken lyder fra Brødres Mund,
De manges, som ude maa hjemløs vanke,
For Troen stærk og for Tanken sund,
For Kraft og Mod, som i Brystet banke,
For Haab, der vendtes,
Og Lys, der tændtes,
Og Lys, der tændtes,
Og Nerv, der spændtes
Med Pen og Mund;*

*Naar Holger Danske ved Bryllupsbord
Bredt tager Plads, for her er han hjemme,
Og taler mangent et Gammensord
Af dem, som dybt sig i Sjælen gjemme:
Med aaben Pande
Og Tunger sande,
Og Tunger sande
For Folk og Lande
At slaa i Nord.*

*Ja herligt at sidde til Bryllupsfest,
Naar Aandens Ridder er højt til Sæde,
Hver Stridsmand brav er velkommen Gæst,
Og fast sig slynger en Drøpnerkjæde
Af Kæmper bolde,
Som vel skal holde
Paa Val og Volde
Mod Træl og Trolde
Af Skrymer-Æt;*

*Som Fenris binder med trefold Snor,
At fulen Jætte ej Valhal tvinge,
Og slimet Orm, som til Dybet foer,
Med Hamren rammer i skjællet Bringe,
Saa Løgn og Liste
Skal Værget miste,
Skal Værget miste,
Og Nettet briste
Af Srig og Vold.*

*Der Kransen tynger ej Tankens Bo,
Om Pandens Hvælv den saa blødt sig slynger,
Hvor ædle Spirer i Dybet gro,
Dens Sølvblad sig i Rythmer gynger;
Og Trivlen viger,
Mens Løftet stiger,
Mens Løftet stiger,
Og Tanken higer — —
Saa staa I To!*

*Saa signe Gud da jert Bryllupshus
Med Held og Helsen og Arnens Hygge!
Og gode Engeles Vingesus
Skal høres der, hvor I bo og bygge.
Saa Tider rinde,
Halvt Seklet svinde,
Det end skal tvinde
Saa lyst et Minde
I senest Kveeld!*

Flensborg.

Holdt.

